

отряди, като имъ причиниха голѣми поврѣди и още за малко едва-ли не всички щѣха да бждатъ изтрѣбени.

При все това, тѣ великолѣпно изпълниха своята роль на «буфери,» а нашето прочуто настѣпление се завърши съ завладѣването на *тридесетъ два и половина метра* приблизително среднята широчина на Ломъ!

Контакта отново, — както и всѣкога, — бѣше загубенъ; но, въ този случай, азъ ще кажа, че имаше се резонъ да се непрѣслѣдва даже и ако бихме искали да прѣслѣдваме, понеже, както се вече упомена, противъ насъ стояха само силнитѣ авангарди на неприятеля, а кждѣ именно се намираха главнитѣ му сили — това ние не знаѣхме. При тѣзи условия бѣше — и ще бжде всѣкога — опасно да се прѣслѣдва, толкозъ повече, че къмъ това сѣщото врѣме, ние имахме събрани само около 12 ескадрона кавалерия, които се намираха близо до расположението на Фуалъ-паша, но не бѣше възможно да бждатъ употребени за прѣслѣждане; съ тѣхъ се случи едно приключение, което трѣбва да раскаже и което не бива да се забравя!

Къмъ края на сражението при Кацелево, кждѣто руситѣ прѣтърпѣха една много по-сериозна несполука отъ колкото въ други боеве, единъ отъ тѣхнитѣ кавалерийски полкове, вслѣдствие бързото отстъпване на руската пѣхота и поради стрѣмнитѣ брѣгове на рѣката, се намѣрилъ отрѣзанъ и, — закритъ въ една малка горичка, не огледана отъ насъ, — очаквалъ момента за да се промъкне. Такъвъ благоприятенъ моментъ не закъснѣ да му се даде отъ самата наша кавалерийска бригада, която, слѣдъ като се бѣше скитала кой-знай гдѣ, пристигна трѣсомъ, и като видѣ, че нѣма какво тукъ да върши, останови се на Кацелевското плато, съвсѣмъ близо отъ горич-